

især deres stærke Bevæggrunde — jeg vil ikke sige altid meget hæderlige, som der staaer i Motiverne; — men Secundanterne have slet ikke saadanne Bevæggrunde, thi de kunne blive derfra; deres Vre kræver ikke, at de skulle være Vidne til slige Optøier. Det forekommer mig derfor, at den Straf, der i § 209 er sat for Secundanterne, i og for sig er altfor lempelig. Jeg skal ikke nu udtale mig videre om denne Sag, men oppebie, hvad der forøvrigt maatte blive sagt derom.

Madsen: Med Hensyn til de Endringsforslag, jeg har været med at stille under Nr. 91 og 93, skal jeg henholde mig til, hvad der allerede er udtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Mærk). Under Nr. 113 har jeg til § 276, 2det Stykke, tilladt mig at stille et Forslag, der gaaer ud paa at indsætte Ordene „i sin Næringsdrift“, i Stedet for „i Handel og Vandel“. Det angaaer den Beflemmelse i Paragraphen, at naar Noget i Handel og Vandel benytter Vægt og Maal, som ikke er justeret, skal han idømmes en Bøde af indtil 100 Rd. Jeg er af den Formening, at det vilde være meget uheldigt, dersom denne Bestemmelse skulde anvendes paa Alle uden Undtagelse; men dette troer jeg vilde blive Tilfældet, efter hvad der staaer i Paragraphen; thi, som det staaer der, vil det efter min Mening medføre, at en Huusmand, der sælger et Bund Smør eller en Skjeppe Kartofler, vil blive idømt Mulet af indtil 100 Rd., naar han bruger Vægt eller Maal, som ikke ere justerede. Jeg veed vel, at den nuværende Lovgivning gaaer ud paa det Samme, men jeg troer ikke, at det bliver overholdt i sin Almindelighed, og jeg troer heller ikke, at der er nogen Trang til at gjentage det i denne Lov. Jeg har ved mit Forslag haft til Hensigt at indskrænke Bestemmelsen til dem, der egentlig drive Næringsdrift som Handlende, eller som udsælge deres Varer paa offentlige Pladser. Jeg havde i forrige Session stillet et lignende Forslag, der var anderledes redigeret, men da jeg raadspørte mig med en kyndig Jurist, blev det mig tilraadet at formulere mit Forslag, som det her er stillet, og jeg vil haabe, at det vil finde Anerkjendelse og blive vedtaget.

Qvistgaard: Jeg har tilladt mig at stille et Endringsforslag under Nr. 111, som egentlig kun gaaer ud paa en forandret Redaction af § 248, sigtende til, at det derved bliver klart for os Rægsfolk, hvilken Straf Lovens særlig byder for en første Gang begaaet Forseelse i den i Paragraphen betegnede Retning. Min Opfattelse af Straffen er fuldkommen den samme, som den høitagtede Commission har vedkjendt sig, og som Landets høieste Domstol forlængst har anerkjendt, nemlig at uredelig Omgang med løst, fra Hævet indbrevet Gods maa ansees for den mindste af de Forseelser, som denne Paragraph omhandler. Jeg har ingen Tvivl om, at Dommerne overhovedet godt ville indsee og erkjende det Samme, ligesom jeg er forvisset om, at Folk i Almindelighed meget vel have den Opfattelse, at en saadan Forseelses Strafbarhed med Rette virkelig kan henregnes til de mindste men det er mig om at gjøre, at det tydelig og klart for Befolkningen udtrykkes i Loven. Jeg vil sige, at det, at En borttager et Stykke i Havstokken nys indbrevet Gods, som ved den mindste Bindforandring eller ved næste Bølgeslag atter kan føres tilbage til Hævet, vil Enhver vist erkjende, at sammes Medtagelse dog ikke er af de særlig strafbare Forseelser og kunde maaskee endog begaaes i Uvidenhed om, at derfor paadrages Ansvar. Dertil kommer, at Opbagelsen af det Slags Forseelser næsten altid maa beroe paa Angiveri, og Angivelse er overhovedet Noget, som for det danske Folk er af sær forhadet Natur. Angivelse vil derfor oftest ikke finde Sted, saa meget mindre, som Angiverne i Reglen godt vide, hvor libet Udbytte Strandretten indbringer Staten, idet dette Forhold — som jeg troer — for Tiden er ordnet paa en temmelig uheldig Maade. Det vil derfor let indsees, at først naar Straffelovens Mildhed for saadanne første Gang begaaede Forseelser ligger klart for Folk i Almindelighed, da er det det eneste praktiske Middel til, at saadanne Angivelser ville fsee, og altsaa efter min Formening den eneste praktiske Veie til, at de virkelig opbages, og til at disse Forseelser endelig afværger, hvilket jeg sætter vistnok ligesaa megen Priis paa, som den ærede Commission, der har forfattet Loven, men det er, som sagt, først, naar det er let for